

Josip Habulin

PET PJESAMA

A FORIJA

Život jesu šume i iskričava vrela,
lopoči u bari, cvrčak na njivi;
život jesu ptica jata bijela
i mirisni pelud na procvaloj šljivi.

Život je čovjek, i sitni mrav,
buđenje sunca u proljetnom danu;
život je i malen, trošan splav
na dalekom nekom oceanu.

Život jesu ljeta s vedrim nebom,
i oluje brze, tamne i česte;
— život su i krpe strašila za ptice
kraj prašne i sive dugačke ceste!

STANICA

Sinoć je na stanici bio čovjek
očiju punih suza,
nepoznat, stran, i tužan kao jesen.
Ne znam zašto
sinoć u stanici nije bilo vlaka
sinoć u stanici nije bilo vlakova
i sam je čovjek šetao po tračnicama
sa žutim mjesecom u očima.
Brojao je pragove
i čekao vlakove,
i sve je više bio sâm...
Sâm je čovjek pošao nekuda,
na štakama, bez vozne karte.
Sâm čovjek s tugom u srcu,
čitao je vozni red,
al' u njegovu stanicu
nisu došli vlakovi
i ostao je šetati na raskršću...

BALADA O POKOŠENIM TRAVAMA

Kad kose šarene krugove narišu
i male se travke ruše,
sunce grije i vjetar duše,
pa se meko prostrte prostiru i suše...
pa se meko prostiru i suše...

A ljudi s ceste livadu gledaju,
pa tako lijepu za sebe je snube;
siđu do stogova pa se izgube,
ispreturaju se, pa se izgube.

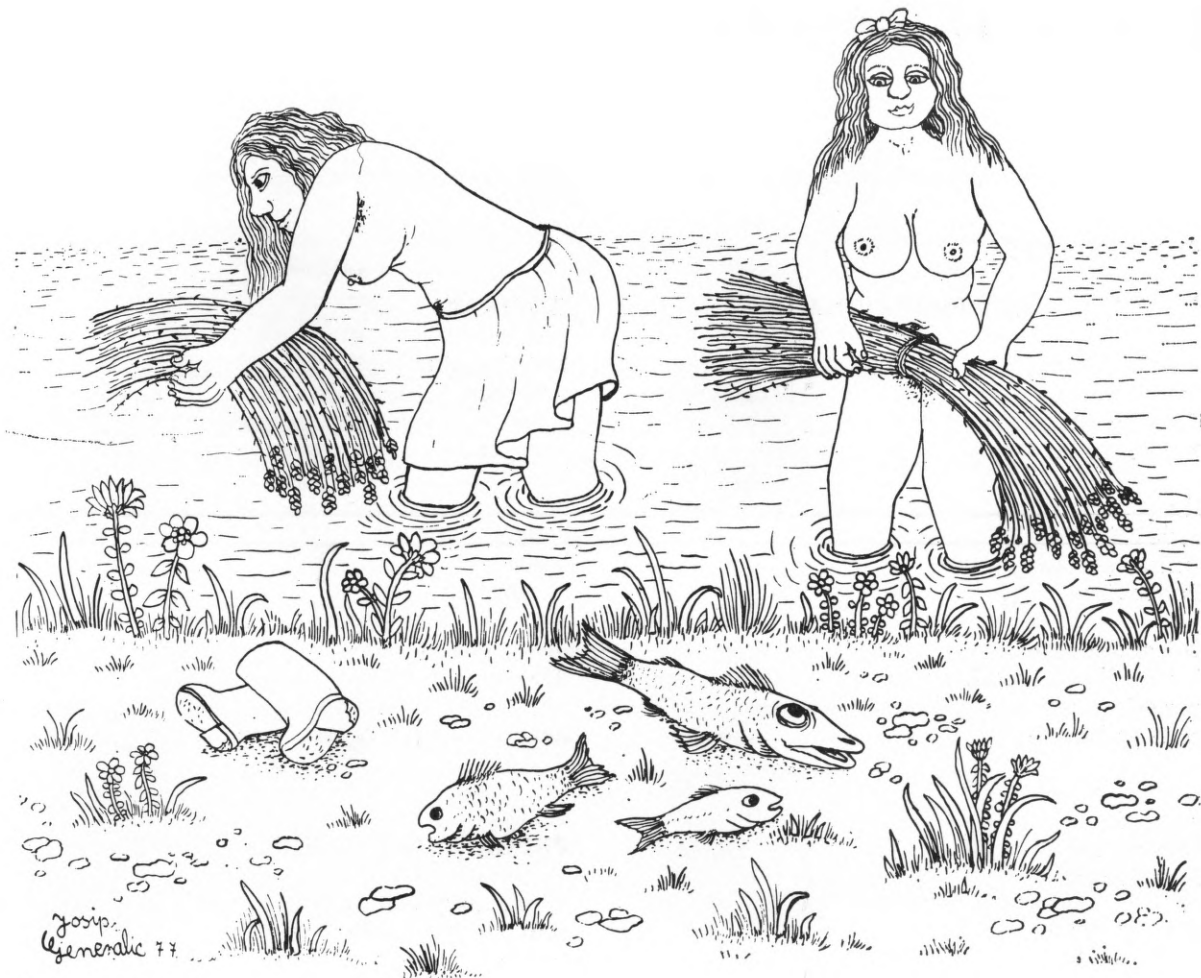
Sutradan muču, skaču i jure,
žure se, jako žure, krave;
pojedu zvijezde, cvijeće i trave,
pa odu, pa zaborave...

I OVE JESENI...

Mokri su se jablani njihali kraj njiva
i novembarski vjetar oblake je pleo.
Bila je jesen sumorna i siva —
opet je jesen, opet sam te sreo...

Opet nad poljem tužno grakću vrane,
i stara šljiva na istom stoji mjestu.
Opet isto kô i prošle dane,
čekajuć te dugo promatram niz cestu.

Opet kao vihor prolaze ti dani,
i tragovi naši nestaju u rosi.
Opet isto, upravo kô lani,
samo žuti list nosiš mi u kosi...

(Josip Generalić)

LJUBAVNICI

Oni su voljeli jesti
jednu jabuku
svaki s jedne strane,
i ruke zaplesti (kao grane)...

Voljeli su noći
i samoću u šumi,
a sanjali o peći i krevetu,
kad su došli mrazevi...

Imali su sunce
i željeli još »vespu«,
i izlete u sedlaste planine,
a svuda išli pješke.

Oni su voljeli
neostvarivost svega
i ljubav malih stvari...